

A dolgozók másképp látják

Az október 29-i „Felszámolják a Gyermekéért Kft.-t is” című írásunkra válaszoló olvasóink – a kft. megszüntetésének körülményeiről az alábbiakat közölték szerkesztőségünkkel:

Volt valaha egy gamesz, ez színgáz. A felszámolását illetően azonban szeretnénk elmondani: nem biztos, hogy minden felszámolásra kerülő munkahelyet azért kell megszüntetni, mert léte fölöslegessé vált, amint azt a hivatalos álláspont a legtöbb esetben próbálja bizonygatni.

A gamesz utódjaként működő Gyermekéért Kft. esetében is a „bukáshoz” vezető okok egészen máshol keresendők, mint azt a jelenlegi vezetők állítják. De ők hogyan is tudják, ismerhetnék az okokat, ha nem is nagyon jártak be a munkahelyükre? Jóllehet, ez egy kicsit tréfásan hangzik, de az a meglátásunk, ha a Gyermekéért Kft. két vezető személyisége: a gazdaságvezető, valamint a kft. vezetője naponta legalább 8 órát töltene a cég ügyeinek intézésével, lehet, hogy úgy alakulnának, mennének a dolgok, hogy ezt a munkahelyet nem kellene felszámolni; hogy egyszerűen nyereséges lenne, s kiderülne, az iskoláknak igenis szüksége van rá, csak éppen oda kellene figyelni a munkák jobb szervezésére.

A gazdaságvezető például egyidejűleg több munkahelyen is dolgozik. Felmerült bennünk a kérdés: vajon hogyan tud egyszerre jól és szakszerűen helytállni ennyi helyen? Vagy említhetnénk a műhely vezetőjének esetét. Alighogy megalakult a kft., egy elrendelt belső ellenőrzés folyamán szívinfarktusos betegállományba került. Több mint egy évig táppénzen volt. Nálunk nem tudott munkát vállalni, de hirdetésben olvastuk, hogy a másik kft.-nél, ahol szintén alkalmazásban állt, felvette a munkát, dolgozott, és műszaki ellenőri feladatokat látott el – különböző általános és középiskolákban.

A kft. dolgozói nem féltek és ma sem félnek a teljesítménybértől, de munkájuk szervezésében csak és kizárólag a művezetőre számíthattak, aki szerezte a munkákat és velük volt azok elvégzésénél. Saját kocsiját feláldozta, hogy szállítsa a dolgozókat, és ha kellett, még ünnepnapokon is végezte velünk a munkát. Példa erre, hogy tavaly karácsonykor és szilveszterkor is dolgoztunk.

Vajon miért mentek el azok a legjobb szakemberek, akik az iskolákban szükséges karbantartó munkákat becukott szemmel is el tudták végezni – sok éves tapasztalatuk alapján? Megmondjuk, hogy miért: Véleményünk szerint azért, mert a munkavezetők szervezése enyhén szólva nem volt szakszerű; a százezres nagyságrendű, több helyről felvett fizetéshajhás helyett a Gyermekéért Kft. vezetőinek egy helyen kellett volna derekasan helytállniuk, és akkor nem mentek volna el a legkiválóbb szakmunkások, akik egyébként ma is visszajönnének, ha a kft. olyan vezetőséggel rendelkezne, akinek ez a munkahely a szívügye, és akik be tudnák bizonyítani, hogy igenis élet- és piacképes egy ilyen jellegű szolgáltató cég.

Mostmár csak arra vagyunk kíváncsiak, ki lesz a jogutód, és hogy az önkormányzat milyen vezetőket nevez ki? Olyanokat-e, akik a saját pecsenyéjüket addig sütögetik, míg körülöttük minden tönkremegy, vagy olyanokat, akik szakértelmükkel fel tudnák virágoztatni a jogutód kft.-t vagy akár még a jelenlegit is?

Ennek megfontolását ajánljuk az önkormányzat következő közgyűlésének figyelmébe. (Olvasóink neve címe a szerkesztőségben.)

A Gyermekéért Kft.
volt dolgozó

Küldjön egy képet!

Gyönyörűen hegedültek...

Bizonyára még sokan felismerik magukat ezen a képen, és szívesen emlékeznek édesapámra, **Lehoczki Istvánra**, aki a hétagú zenekar vezetője volt.

Istenem, de sok embert felvidítottak, vígasztaltak az eljárt szobor szoborral, de olyan is volt, amikor a hegedűvel együtt sírtak az emberek... Ez a felvétel 1922-23-ban készült.

A legnagyobb munka idején, a cséplésnél örökítették meg ezen az első képen a jól összehozott, dolgozó csapatot – 1923-ban. Édesapám a jobb szélén az első – kalapban. Sajnos 1963-ban meghalt.

Kiss Lajosné – Rákóczi Zsuzsanna

Az ős kincseiből

A szolnoki **Dobó úti óvoda** közössége immár három éve rendszeresen tart – a szülőkkel, családtagokkal együtt – ún. szombati játszóházat. A legutóbbi október 23-án szervezte, melyen az ős kincseiből csodálatos, kedves kis alkotások születtek – a gyerekek, a hozzátartozók és az óvónők keze nyomán. Így pl. máktündér, csuhéjába, patizsonteknős stb. – írta többek között **Horváth Ildikó** intézményvezető.

A soraihoz mellékelte kilenc felvétel közül ezt választottuk.

Akik vállalták a kemény próbát Hét óra a föld alatt

A jászódzsai „Dóza” DSE természetjáróiról nem lehet azt mondani, hogy nem szeretik a változatosságot. Ezt bizonyítja, hogy évente – a sok felszíni túra után – a föld alá is lemerészkednek. Így történt október 16-án is, amikor nyolc „veterán” és öt „újjonc” vágott neki a Bükk-fennsík egyik barlangjának bejárásához. Csapatunk pénteken, az esti vonattal indult, és Miskolcra már sötétben buszoztunk Lillafüredre, ahonnan 5 km-t sétáltunk – erdőn-hegyen át, és zuhogó esőben, 22 óra értünk a szálláshelyünkre, Létrástelepre. Pihenésképpen azonnal fát vágunk és teát főztünk. Másnap **Bátori Károly** barlangász (a miskolci Marcel Loubens Barlangkutató Egyesület tagja) segítségével kezdtük túránkat.

A létrási vizes barlang a Bükk-hegységi nagyfennsík létrási lábában található, a természetes bejárat 565 m tszf. magasságban – a Szárdoka-hegy déli oldalának tövében. A barlang járatainak hossza megközelíti a 3 km-t; a legtávolabbi, legmélyebb ismert pontja – a tő – közötti szintkülönbség 85 mé-

ter. Kemény próbatétel volt, amikor a függőlétrákon ereszkedtünk; a hasadékokon, a szűk folyosókon való átjutás, kúszás-mászás. Mindenki saját bőrén érezte, mit jelent az egymásrautaltság. E közben azért jutott idő a mókázásra, a barlang formakincseinek megismerésére is. Este értünk vissza a bejárathoz, s bevallom, nagy kő esett le a szívünkről, amikor újra a szabad ég alatt lehettünk.

Vasárnap reggel még felmáztunk a Szárdoka-hegy tetejére, hogy palás mészkövet gyűjtsünk, majd gyors pakolás után indultunk Lillafüredre. Útközben gyönyörködtünk a Hásmori tó és a Palota szálló látványában. Végezetül hadd soroljam fel azok nevét, akik vállalták a kemény erópróbát, önmaguk megmérettetését: **Beke Tibor** és fia, **Balázs** Budapestről, **Ádám Mónika**, **Gátfalvi Zsófia**, **Kósa András**, **Orosz Anikó** és **Palcsó Dóra** 5., **Gyurkó Katalin**, **Fricz Krisztina** és **Bugyi Andrea** 8. osztályos tanulók.

Kósa Ferenc tanár
(csoportvezető)
Jászódzsai

Az abonyi tanuló sikere A rajzokból süttött a szeretet

Az abonyi **Pető Tibor** a közelmúltban Cegléden, a Kosuth Művelődési Központ galériájában rendezett gyermekrajzkiállításon – népi ihletésű linómetszettel – a második díjat érdemelte ki. **Pető Tibor** az abonyi Somogyi Imre Általános Iskola volt nyolcadikos, s jelenleg a ceglédi Bem József Szakmunkásképző és Szakközépiskolában első éves. Bútorasztalosnak tanul, s immár negyedik éve dolgozik **Blaskó Sándor** művésztanár képzőművészeti szakörében. A

rajzok mellett szívesen készít szobrokat, amelyeket nemrég láthatott az abonyi közönség.

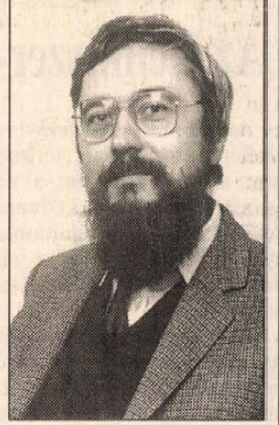
A ceglédi kiállításon 2400 gyermekmunka közül válogathattak a zsűri. **Tibor** figurái kezdet fogva, mintegy félhold formában lebegnek, s köztük a virág; szépen megformált példája a szeretetnek. Egyébként a látványos gyermekrajzokból süttött, áradt a szeretet.

Gratulálunk a szervezőknek, s a közreműködőknek.

B. Zs.
Abony

Expressz – ajánlva

A szokások hámjából

Kedves **Téglás Gábor!**

Sokoldalú levele úgy került hozzám, hogy első vagyok a sorban az „Ördögi diszkó”, a „Titáni tapasztalat” és a „Gleccserbolha” ön által megnevezett szerzői között. Az írásokat a rock elleni támadásként értelmezte, ezért érzem szükségét a vitának.

Nos, ami a szeptember 4-ei, Ördögi diszkó című jegyzetemet illeti, elismerem a támadást, de nem úgy általában a rock, annál inkább a sátnista rock ellen. Azt kérdezi: Ki lesz a negyedik, aki ringbe száll? Erre nem tudok válaszolni, de a másság tisztelével (zárlatban az idegen szavak magyar jelentésével) teret adok véleményének:

„A vita, amely köztem és a szerkesztőség között zajlik, kétellős. Az egyik a rockot ért támadás visszaverése, a másik a politikai emésztőgödör felnyitása. A rock része a gödörből áradó bünek, de ezt az összegyűlt szenny erjedése okozza. Balgaság volna az erjedést megakadályozni.

A rock korszerűtlen, ősi időkől származó szertartások utóreggése. Ha nincs az a fék, mely kultúránkban minden fogalom létének relativizálásában (viszonylagosságában) jelentkezik, akadálytalanul szakralizálhatja (istenítheti) a pusztítás és tombolás orgiáit, hisz azokban az ősi közösségekben az volt a szokás, hogy időről időre felfüggesztették a mindennapi törvényeket, vagy megszakították a kultúrát, hogy levezzék a fölösleg izzó tömeget, amely semmiféle kodifikált (törvényes) rendszerben nem fér el, s amelynek csak egy részét élék ki a harc és család álarcaiban, a szokások hámjába fogva.

Okos volt, hogy meglátták a társadalmi kötelekeket és szabályokat, ésszerű volt minden tömegtöboly, pandemónium (pokoli felfordulás), önkorbácsolás ritmusok és mérgek kábulatában, mert megnyitotta a biztonsági szerepeket, levezette a pusztító indulatot, az emberi természethez alkalmazkodott.

A társadalmi rendben ritmikusan lüktető megszakítások sora immár megszűnt, és most minden romboló hamba fogva slylódik a taposómalomban, olyan szerepre kényszerül, amelyben rosszul érzi magát, ott lappang mindenütt, mert sehol sem engedik nyíltan megmutatkozni.

Gyermekkorunktól fogva bekapaszkodik lényünk egy nyilvánosan engedélyezett darabjába, abba, amelyet kiválasztottak, iskoláztak, amelyet általános helyeslés övez, miközben mindenki úgy tesz, részecske léte, mintha egész volna, csonka léte épkezlélnak szeretne látszani.

Bizalmát megköszönve üdvözlémet küldöm egy (szerencsére még) kodifikált rendszerből, a szokások hámjából, ahol (szerencsére még) működik a fék a pusztítás és tombolás orgiáival szemben, s ahol – eléggé el nem télelhető módon? – ráadásul még jól is érzem magam:

Simon Cs. Jász

A biztosító csak inkasszál?!

A napokban kellemetlen eseménynek voltam szenvedő alanya – annak következményeként, hogy a közelmúltban újja varázsolt Ladámát a parkolóban meghúzták.

Az elkövető sajnos előttem ismeretlen, névtelen maradt. Kis idő után már kezdtem napirendre térni a dolog felett, próbáltam megnyugodni, de ekkor a ménkü ismét belém, illetve a gépkocsimba csapott: Most egy másik parkolóban (a szolnoki Széchenyi-lakótelepen) a hátsó szélvédőt törték be.

Felkerestem a Garancia Biztosítót, mivel a kötelező felelősségbiztosítást negyedévenként nekik rovom le – csak azt nem

tudom, minek... Ugyanis közölték velem, hogy a rendelet szerint annak, akinek nincs cascója, és nem tudja bizonyítani a tett elkövetését, nem fizetnek.

Megjegyzem, a javítás, a szélvédőcsere, a munkadíj kb 10 ezer forintomban került, de ha egész évben nem fizettem volna a biztosítást, hanem ezt a pénzt félre rakom, most lenne miből megcsináltatnom az autót...

Ezek után kérdelem én: miért, s milyen alapon akarja a biztosító tovább emelni a kötelező felelősségbiztosítás díját, és meddig szipolyozzák még a gépkocsik tulajdonosát?

Kerekes Zoltánné
Szolnok

A szolnoki **Berzsenyi Dániel** utcában a közelmúltban lakatlanná vált a 8. számú ház, amit aztán szabályosan széthordtak a „gyűjtögetők”. Ma a ház helyét, a romos területet egyesek személtérakónak tekintik, s ebben odáig merészkedtek, hogy legutóbb már egy döglött kishorjút hevert a képen látható fa tövében – a járda mellett! (Fotó: Novák)

Az oldalt szerkesztette: Csankó Miklósné